

RESEÑA DO VIAXE QUE FIXO PELUDEZ A AUSTRIA COS "AMIGOS DOS CASTILLOS"
NO MES DE MARZO DE 1988.

Decía meu abó:-Non debe alongarse da casa ún,cando xa pra él non miran as mozas cando pasa. Tiña razón:xa as mozas torcen a cara ó verme.E pasoume que o Soane,que é un demo argalleiro con unha vaina que Dios lla conserve,tentoume así:-Pelúdez ¿por qué non vés con nós a Viena? Dixen:-Nada se me perde aló. E díxome:-¿Conoces a fama que tén o pan de Viena? Pois inda teñen máis as xovenquiñas que hai por ali.Si vés,dígoche que volves remozado vinte anos.

A púesquera da Filomena coidou ser certo que eu volvería vinte anos máis novo e máis...garimoso,e animoume a que fose.E fun.Pro de remozar nada,monada!,que muitas pasei en tal viaxe.Mira;de andar sentado en coches e aviós,onde antes tiña dous asentadeiros,teño agora sólo dous callos.

Na primeira parada camiño de Madrid,tiven o primeiro enredo.As mulleres e homes debían vir escornados;ó entrar nun bar,as mulleres colleron pra ún lado facendo unha cola,e os homes foron por outro lado.Eu sentei-me ó pé do mostador.Duas rapazas,que non eran do noso viaxe,chegáronse a min.Unha preguntoume onde mercara a chaqueta,e apálpoume a tela pra saber a calidá.A outra,muí confiazuda,dixome:-¡Guapo!.¿Por qué non nos pagas o café pra correr o frío? Como eran guapas,pagueilles os cafeses,pagame ~~os bolos~~ bolos dulces e bocadillos,pois non se podía chamar a aqueles bocadillos.Fóronse muí ledas e unha delas agradeecendo o convite-¡mala centella a fenda! pasoume a mau pola cara.E cando fun a pagar faltábame a carteira,que me mifaran ó apálpame a chaqueta Encabuzado,pregunteille ó da caixa:-¿Podes decirme cómo se chama este bar? Dixo:-Chámase Ruta... de non sei qué. Máis cabreado,dixenlle:-Pois á tua RUTA,podes quitarlle á erre a pata que lle sal do lado dianteiro, que lle aceraá millor chamarse así.

Seguimos pra Madrid.Ali montamos nun avión onde as ALZAPATAS déronnos pra comer unhas fuchicadas que non chegan pra un dente.Pousáronnos en Viena,e metéronnos nun hotel que,pra entrar e salir,tiña máis portas que furados un traxe dun probe.¿Os donos? ¡Tolos de remate!.Facíannos ir tomar a parva a un sitio fora do hotel;almorzar en outro con máis escaleras que comida;e a cenar a outro.Había que andar casi media legua,pois o hotel era tan longo como o abrigo que quixo probar Carlota no sitio que xa che direi.

Os camareiros cacarexaban en alemán e non nos entendíamos.Fun a un sitio a tomar café que non sabía a café,y o camareiro íveña a falar vienesano!.Como Cruz me dera un papel que di que pra decir Sí en Viena dícese JA,cando o galopin me falou astravesado,eu,por pasar por sabido,dixenlle JA.Non sei que volveu decirme,i eu a decir JA.E canso de escutalo e por decir sí a todo,dixenlle:¡JA,JA,JA,e vaite á..."El,ríndose,dixome:-Non sigas,que xa sei a onde queres mandarme... E díxome en galego,porque aquel alemán era un galego de Triacastela.

O sábado fun á misa,con Obispo,cNegos e cantores.¡Muito falaron!.Como nonos entendía,eu,de cando en cando,decía:¡Amén! e presinábame,por si caía ben facelo no que estaban dicindo.

O domingo leváronos a ver Viena.Demos máis voltas que as que da o namorado que non se astreve a declararse á moza.¡Muito vimos!.Igrexas,palacios,calles,prazas,monumentos.Metéronnos nun palacio muí grande que se chama algo así como SÓ,BURRO. Nél viviron reises,reinas e xentes tan presumidas que encheron as paredes de retratos de cando estaban vivos e algúns hastra de mortos.¡Muito tén que ver!.As camas,namoráronme.Sober todá unha prós que os reyes convidaban.Era tan ancha que xa se vía que nela durmían de a tres.¡Que tamén os reises deberon ser muí lebres!.
Ó salir dali,dixome o señor Aguilar:-Paramos aquí,porque nos van a invitar a viño. ¡Invíteos a eles o demó!.Copas con viño habías e con tan pouco,que o viño cuasi non lle tapaba o cú a copa.Eu tomei catro,que non chegaron a media copa.Que dei chafugado como a moza que lle vota o ollo a un mozo e vé que se lle vai con outra.Quedeime parado,e María Portela arrempuxoume contra un banco e díxome:-¡Asiéntese,que van pasar modelos.

O que pasaron foron unhas mozas que me alegraron a pestanilla,porque era guapas e porque acaneaban ben a traseira i a dianteira.¡Non tiñan vergonzal!.Ergueron á forza ó Blanco Vila.ó Mario Insua i ó Varela Pintos,e me-